

SESTDIENA,
27. AUGUSTS,
1988. g.
№ 35 (70)

Cena 2 kap.

JAUNAIS CĒS

AGROFIRMAS «KRASNII OKTJABRJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

Pārskati un vēlēšanas arodbiedrībās

ARODGRUPĀS:

administrafivais un pārvaldes personāls —
galdnieku darbnīcas personāls —
autotransporta vadītāji —
I ražošanas iecirkņa mehanizatori —
II ražošanas iecirkņa mehanizatori —
liefemas «Auzupieši» lopkopēji —
liefemas «Progress» lopkopēji —
mehānisko darbnīcu kolektīvs —
pirmā ražošanas iecirkņa I sektors —
II sektors —
III sektors —

CEHU UN RAŽOŠANAS IECIRKŅU KOMITEJĀS:

lopkopības darbinieku —
I ražošanas iecirkņa —

II ražošanas iecirkņa —
linu fabrikas —

cietes rūpniecīcas —

siera rūpniecīcas —

celtnieku —

1. oktobris,
5. oktobris,
6. oktobris,
10. oktobris,
9. oktobris,
12. oktobris,
13. oktobris,
14. oktobris,
15. oktobris,
16. oktobris,
19. oktobris,
20. oktobris,
21. oktobris,
28. oktobris,

18. oktobris,
19. oktobris,
20. oktobris,
8. septembris,
30. septembris,
30. septembris,
18. septembris.

No jauna ievēlētajiem arodbiedrības aktīvistiem pie darba jākeras drošāk, viņu līdzdalības. Šim nolikam vajag spērt attiecīgus organizatoriskus soļus. Turpmāk darbu vajag noslēgt tā, lai brigādes vai cieta kolektīva padomē noteikti būtu ievēlēti arodbiedrības aktīvisti.

Visiem mums jārisina vīens un tas pašs uzdevums, kura būtība — darba arī darba aizsardzības jautājumus, jo pēdējos gados mums nācīs saskarties ar traumismu ražošanā, agrofirmā ir salīdzinoši liels simjošo procentu.

Jo energiskāk arodbiedrības aktīvisti iesaistīsies procesos, kas saistīti ar kolektīvās pārvaldes formu ieviešanu, ar saimniecīkajiem un sabiedrīkajiem darbiem, jo sekmiņāk norītē jauno saimniekošanas metožu īstenošanu un attīstību.

Tatjana GROMOVA,
agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» arodbiedrības komitejas priekšsēdētāja.

● JAUNAIS DARBA CĒLIENS LINU FABRIKĀ

Grūts, bet daudzsološs...

NAK KARTUPEĻU JAUNĀ RAŽA

Sogad, tāpat kā pērn, zemkopji ar bazām raugās uz kartupeļu laukiem. Nelabvēlīgie laika apstākļi bijuši par iemeslu tam, ka bumbuļi visur padevišies pietiekami lieji un ne visur tie ir veseli. Lai maksītu samazinātu zudumus, agrāk jāsāk ovakšana, vairāk uzmanības būs jāpievērš pastiprinātai gādībai par to, lai iespējami labāk uzglabātu.

Juris KAUŠA

Agrofirmas saimniecība, arī citas jau uzsākušas agrīno kartupeļu novākšanu, bumbuļus pēc attiecīgas sašķirošanas ved uz cietes rūpniecību. Tā jaunās ražas uzņemšanai, jaunajam izejvielu sagādēs cēlienam sagatavota, kolektīvs parūpējies, lai masveida dienās, palielinot slodzi, varētu ātrāk apkalpot saimniecību pārstāvju, kuri ieradīsies ar kravām.

...

Grūtos apstākļos savus darba uzdevumus risina rajona lopkopēji. Vienai beznotriņu dienai seko vairākas lietainas. Efektīvi izmantojot tehniku, daudziem lopkopējiem posmēm izdevies noplūkt prāvas plātības, taču ar salīmu žāvēšanu un sagatavošanu piegādei tik raiti neiet. Nelīdz brīziem ne pašu cēnšanās, ne talcinieku atbalsts — visus nodomus izjauc laika kaprīze. Bet arī šajos smagajos apstākļos savus uzdevumus linu produkcijas piegādē fabrikai izpildījuši Kirova un M. Gorkija kolhozi. Darbu turpina, jo raža ir ievērojami lielāka.

Klāsiki stāsta, ka visi ceļi vedot uz Romu. Ja pabraukā pa rajona ceļiem, tad pilnīgi droši var apgalvot, ka tie ved uz linu fabriku — bagātīgi iežīmēti nokritušajiem salīmu kūliņiem. Droši var salast vairākas kravas. Ja kādai saimniecībai līdz plānu - izpildei pietrūkt pāris triju tonnu, tad lai zina, kur meklēt. Bet varbūt tos kārtīgāk pārvadāt?

Saulainās dienās darbs linu fabrikā sākas gandrīz ar saules lēktu un turpinās līdz mijkrēslim. Par to neviens nav apbēdināts — jāizmanto katru izdevību. Saimniecībām — lai ātrāk realizētu savu ražu, fabrikai — ātrāk tiktū galā ar izejvielu sagādes uzdevumiem.

Daudz salīmu uz rūpniecības aizvedušas saimniecības, kopā pieņemts ap trim ar pusē tūkstošiem tonnu. Atgādināsim, ka vajadzība sastāda 4077 tonnas. Uz laukiem produkcijas vēl netrūkt — tās prasmīgi jāaizgādā uz pārstrādi.

KĀRTĪBAI JĀBŪT

Kā bija nolemts iepriekš, pēc noteikta laika atkārtoti izskatīts stāvoklis materiālo vērtību saglabāšanā agrofirmas pārstrādes uzņēmumos, pārbaudes rezultāti apspriesti firmas vadītāju un galveno speciālistu apspriedē.

Aiztīts, ka siera rūpniecīca un linu fabrikā trūkumi, kas bija atklāti iepriekšējās pārbaudēs, novērsti, kontroles un caurlaižu punktu personāls apzinīgi pilda pienāku-

mus. Toties cietes rūpniecīca joprojām šāda punkta dežuranti neliekas ne zinās, kas iebrauc un izbrauc no teritorijas, līdz galam nav iekārtota stāvvietā pie vārtiem, uzlikta nepieciešamās ceļa zīmes, vārti ir valā. Apspriedē nolemts neatliekami šeit pabeigt laukuma izbūvi, to asfaltējot, ierīkot mehanizēti atveramus vārtus. Ar šī un citu uzņēmumu kontroles un caurlaižu punktu dežurantiem atkārtoti veikt pārrunas par darba noteikumu un instrukciju stingru ievērošanu.

Apspriesti arī citi kārtējie un perspektīvie jautājumi.

● 27. AUGUSTS — PADOMJU KINO DIENA

*Uzticība
aicinājumam*

Cik reizes man nācīs apmeklēt kino Riebiņu centrā, tāk esmu atcerējusies populāro izteicienu: «Prezīzītē ir karāju pieklājība.» Jo seansi te vienmēr sākās tieši afišā paredzētajā laikā, lai apmeklētājiem aizaupās nepacietīgas gadīšanas stress (kauf arī mēs pie tā cīfur esam pieradusi). Bet «karāliene», kam šī precīzītās pieklājība pa spēkam, ir ciema laudīm

sen pazīstamā kinomehāniķe Valenīna Indāne.

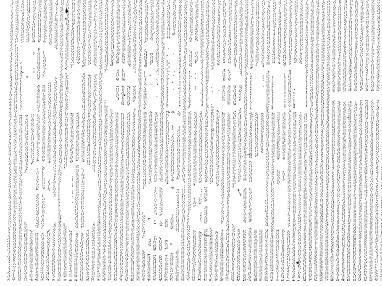
Jā, sen pazīstama, jo šovasar aprītēja jau divdesmit gadu, kopš viņa godprātīgi min iesāktā darba tāku. Turklat visu laiku Preiū rajona kinodirekcijas paspārnē un pēdējos desmit — tieši Riebiņu ciemā.

Kinomehānikim tā nav slikta vieta, kaut arī plāns šeit ir ceturtās lielākais rajonā — tūlīt pēc Preiū un Līvānu kinoteātriem un Aglonas ciemām. Gadā Valenīna Indāne par kinoseansu pārdotājām biežām

pēc plāna jāienem 3600 rubļu. Tā kā vietējo padomju budžetā kinodirekcijai jāieskaita 10 procenti no ieņēmumiem, tad iznāk, ka gada laikā Valenīna arī rajonam nopelnī vissmaz 360 rubļu.

Bet sev? Astonēsmit pieci rubļi ik mēnesi un, ja plāns izpildīts — bet tas parasti ir izpildīts un pārsniegts —, arī 15 procentu vai lielāku prēmiju. Nu, vai mūsdienās dāudz atradīsies uz-

Stāsta pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs Mihails Agurjanovs

Priekšsēdētājs iepazīstoja viesu pirmo reizi hronikās pirmsi sen — 1348. gadā. Taču tie bija klasa apmetne tradicionālajā ceļu krustā, kādas senajā Latgalē nav retums. Pama-

zām izveidojās par mīsttu, arī būtībā ne ar ko neizcēlušos starp ciemam līdzīgiem — baznīca, krogs, tīrgotāju bodeļu rinda, daži desmiti koka māju ap krustojumu. Tas viss kā piedeva vietējā muižnieka stāfajiem apartamentiem parkam.

Mierigi un nesēdīgi te pāri alzstelzās gadu simteņi. Pirms septiņdesmit gadiem, attīstoties tirdzniecības skaitam un kultūras sakariem, pateicoties savam izdevīgajam ģeogrāfiskajam stāvoklim, mīsttu it kā atmodās, tā dzīves ritms kļuva straujāks. Un 1928. gadā Preiļi saņēma pilsētas statusu. Tā arī dzīvei mazplēstē ne ar kādu īpašu ritmu neizcēlās, pacēlums sākās tikai pēc kara, pēc tam, kad tika likvidēti vairāki nelieli rajoni, izveidojās Preiļu rajons. Tas bija pirms vairāk nekā trīm gadu desmitiem. Šis bija laiks, kad tika būvēti lieliski uzņēmumi, straujās attīstības dzīvokļu celtniecība, iežīmējās jauni apbūves rajoni pie Košukova un Lepina ielām, Rēzeknes ielā un pie siera rūpniecības, sarosījās individuālie būvētāji.

«Gaidām aktīvu līdzdalību» — ar šādu virsrakstu mūsu laikraksta 32. [67.] numurā bija ieviešota informācija par to, ka 9. augustā pulksten 18 — tātad pēc oficiālā darba dienas — notiks Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes kārtējā sesija, uz kuru tiek aicināti visi ieinteresētie ciema iedzīvotāji. Bet ieinteresēto varēja būt daudz, jo sesijas galvenais darba kārtības jautājums — par stāvokli komūnālo un sadzīves pakalpojumu sniegšanā iedzīvotājiem un pasākumiem tās uzlabošanā — tācū bija domāts visu ciema laju dzīves ērību vairošanai. Arī šāda apspriņšanas forma, kad paši vēlētāji var ne tikai pēc tam uzzināt par pieņemto lēmumu, bet paši aktīvi līdzdomāt un līdzrunāt, izteikt iebildes, dot savus ierosinājumus, apspriest un papildināt lēmuma projektu, bija jauna demokratizācijas vēsma un tāpēc prasīties prasījās būt īstā pārkārtošās piekrītējūtā.

Diemžēl uz sesiju nebija ieraudzīties pat gluži visi deputāti, par iedzīvotājiem nemaz nerunājot, un vienīgais priekšlikums «no zāles» bija: «Pārtraukt debates», kaut gan tas lāgā nebija pat sākušās, jo nebija jau gribētāju runāt.

Kāpēc tā? Vai ciema komūnālo un sadzīves pakalpojumu sfērā viss ir tā, ka nav ne ko pielikt ne atņemt? Kā izrietēja no ciema izpildkomitejas priekšsēdētājas Ainas Tumaņovas ziņojuma sesijā un kā ciema jaudis redz savā ikdienā, tik spoži jau viss nebūt nav. Ciemata centrā gluži pēc nabagāmīnas izskatās stacionārals sadzīves pakalpojumu kombināta pieņemšanas punkts. Iedzīvotājiem ir pretenzijas arī par pakalpojumu izpildes fermāniem (piemēram, sadzīves tehniskas remontā) un kvalitāti (piemēram,

televizoru remonts). Mūsu punkts nepieciešami apmierina pieprasījumu pēc mēbelēm, trikotāzās izstrādājumiem. Igi gaidīts, bet nesagaidīts viesis ciemā ir audumu piegriežējs. Skaitās, ka pirmajā pusgadā sadzīves pakalpojumu plāns izpildīts par 107,2 procentiem. Bet, ja šo daudzsolsošo skaitli salīdzina ar iedzīvotāju skaitu, tad iznāk, ka katram cilvēkam sniegti pakalpojumi tikai par 1,77 rubļiem jeb 29,5 kapeikām mēnesi, kas, protams, nepavisam neatbilst vajadzībai.

Vēl viena lauku darba cilvēka laika taupīšanas rezerve būtu ritmisks sagādes kantora pieņemšanas punkta darbs. Igi laiku Riebiņu ciema tas bijis sasāpejīs jautājums. Interesentus nu var iepriecināt ar ziņu, ka pašlaik jau top tehniskā dokumentācija sagādes kantora jauna pieņemšanas punkta celtībā ciemā. Bet, kamēr uzcels, tas ir, līdz nākamā rudens sezonai, iedzīvotājiem tiek dotas ierobežotas iespējas realizēt savas dārza un lauka ražas pārpālikumus ciema veikalā «Riebiņi». Patēriņājumi biedrība uzlikusi veikalām visai pietīcīgu plānu — 100 rubļus mēnesi. Protams, veikalām atļauts iepirkot un pārdot arī vairāk produkcijas, taču tas saistīts ar zināmu risku, jo nav jau tādas īstas pieredes, kāda iepirkta lauksaimniecības prece un cik lielos daudzumos būs «ejos» lauku veikalā. Riebiņu centrā, kur kopmītnē vasarā un rudenī dzīvo daudz pagaidu strādnieku, kam nav savas palīgsaimniecības, jādomā, pieprasījumu sortiments varētu būt krietni plašaks nekā citā, mazāk dzīvā vietā. Bet piedāvājuma sortiments diemžēl vēl ir joti iero-bezots.

Kas attiecas uz veikalā apgādi ar visām pirmās nepieciešamības precēm, tad ciema izpildkomitejas

Viens no lielākajiem un modernākajiem masīviem ir Rēzeknes ielā. Līdz tā apbūves pabeigšanai te vēl jāuzceļ četras mājas, tad dzīvos ap diviem tūkstošiem cilvēku. To būs arī bērnu dārzs, perspektīvā paredzēta skolas būve vieta, kur pāsālāk vēl atrodas degvielu uzpildes stacija, sāksīm celt stadionu, rekonstruēt bērnu laukumu, iepriekš sadzīves pakalpojumu namam.

Pamatām izzūd klajumi pilsētas centrā, tās kļūst modernās. Attiecīgi jāmodernizē arī laukumi, skvēri, apstādījumi. Kapitāli pārbūvējam pilsētas vizītkartī centra laukumu — Pionieri, labēkātajom trošuārus Komjauņatnes ielā u. c. Savā sešdesmitajā gadā mūsu pilsēta kļūst jaunāka, patīkamāka.

Par godu šiem svētkiem tiek sarīkots konkurs «Vai paziņi savu pilsētu», kura rezultātu tagad apkopo, rīt konkurs «Vai mili savu pilsētu», kura mērķis sakopēt ielas, zāju rotu, mājas. Lai mēs savu kopīgo mājokli padarītu skaitāku, mājīgāku, fizāku — rīkojam ielu svētkus — šogad tos svē-

nam. Rēzeknes ielā. Rīkojam kultūras masu pasākumus, cēnīties, lai tie vairāk skartu arī ielas. Piešķiram, rajona Dziesmu svētku, folkloras festivālu «Baltīca — 88» iekšķori koncerta dienā dalībnieki atsevišķus programmas numurus sniedza ar Košukova, Rēzeknes, Cēlnieku ielas, siera rūpniecības mikro-

rajonā. Visu šo pasākumu mērķis — pievērst pilsētneku uzmanību tam, lai viņi sāktu pa īstām apzināt sevi par pilsētas salīniekiem. Tagad darba kārtībā ir Daugavpils ielas svētki, sevišķu akcentu liekam uz siera rūpniecīcas masīvu. Dzīvā vieta — pie veikalā «Koopētors» — esam uzstādījuši stellu ar gadu skaitli «50». Tieši darīt arī daudz citā, lai jubilejas gadā gan izplūdījotie ar saviem līdzekļiem un spēkiem, gan ledzīvotot padarītu iespējami vairāk mūsu māju izdzīvošanā. Decembra beigās, kad svīnēsim PSRS izvēlošanas jubilei, sanākīsim kopā uz svīnīgu bridi, lai atzīmētu arī Preiļu jubilei, apkoposim visus gatavošanās rezultātus.

Nobiegums nākamajā numurā

Kāpēc vini neatnāca?

priekšsēdētāji zīņojumā nācās apdrošināties ar cerību, ka jaunā tirdzniecības centra uzcēšana uzlabos situāciju. Zināms atspāids ikdienas azaida dažādošanā ciema jaudīm gan ir agrofirmas veikals, taču arī tas pilnīgi nespēj apmierināt kolhoznieku vēlmēs.

Būtiski svarīgs piemājas zemes išķēršļiem ir tās apstrādes un kopšanas jautājums. Ka šis kolhoza laužu problēmas pagaidām vēl nav atradušas optimālu risinājumu, bija spiesta atzīt gan zīņotāja, gan Torogu vēlešanu apgabala deputātu — agrofirmas «Krasnij Oktjabrī» plānu un ekonomiskās nodalas priekšnieks Anatolijs Sabanskis. Abi runātāji bija vienīspriekšīgi, ka vajadzētu nodibināt kolhozā kaut nelielu speciālu brigādi, kas sniedz iedzīvotājiem pakalpojumus ar tehniku attiecīgu sezonas darbu laikā. Tas būtu ērti, vispirms jau individuālo dārzu kopējiem, tāpat kām, kuriem nav labu draugu un paziņu traktoriņu vidū un kuri tāpēc bieži vien nokļūst «likteņa pābērnu» lomā. Savs labums būtu arī kolhozam, kas varētu precīzāk organizēt un plānot šos pālīdzdarbus tā, ka neprovocētu traktoriņu disciplīnas pārkāpumus tiesīšu periodos. Taču šis konstruktīvais, lietderīgais priekšlikums diemžēl neguvu nekādu atspoguļojumu sesijas lēmumā. Tātad acīmredzot paliks tikai pārīgas runāšanas līmeni!

Vienīspriekšīgi tiek pieņemts šāds lēmums:

1. Izpildkomitejai veikt pasākumus, lai nodrošinātu SPK stacionārā pieņemšanas punkta precīzu darbu pakalpojumu sniegšanā iedzīvotajiem.

2. Pastāvīgajai plānu un budžeta, tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu komisijai (komisijas priekšsēdētājs N. Harlamovs):

* kontrolēt, kā tiek ievēroti sadzīves tehnikas remonta termini; * kontrolēt, lai veikali piešķiri apgādātā iedzīvotājus ar pirmsākņu nepieciešamības precēm.

3. Lūgt agrofirmas «Krasnij Oktjabrī» kolhoza valdi:

* sastādot kapitālās celtniecības plānu, iekļaut tājā SPK stacionārā pieņemšanas punkta celtniecību 1989.—1990. gados;

* atrisināt jautājumu par komunikāciju dienesta izveidošanu.

Jā, līdz ar celtniecības izvēšanos un iedzīvotāju skaita pieaugumu ciemā vēl akūtā kļūst kārtībā. Abi runātāji zīņā izpildkomitejai nākas uzklāusīt iedzīvotāju sūdzības. Celtniekī šo savu darba pusi nereti veic pavirši, bet klūdas atklājas tikai mājas ekspluatācijas laikā. Komunikāciju dienesta nepieciešamību ietilpījus ne viens vien ciemata iedzīvotājā.

Tātad sesijā patiešām tiek runāts par jautājumiem, kas ikdienā skar ikvienu Riebiņu ciema padomes vēlētāju. Tad kāpēc gan viņi neizmantoja iespēju piedalīties šo jautājumiem apspriecībā? Kas tā bija — dzīļi iesakojusies pārliecībā, ka ar viņu domām neviens nerēkināsies? Vai arī praksē nereti iegūta neticība, ka vietējās varas lēmumi neko neizmainīs? Vai varbūt inerts apgādājamo noskoņojums — sak, jūs tur padomē lemt, domājet, gādājet par mums, bet mēs pēc tam tikai kritizēsim un žēlosimies, ka maz un slīkti esat darījuši?

Pat ja tikai uz vienu no šiem jautājumiem varētu būt apstiprināša atbildē, arī tad būtu jāsecina, ka Riebiņu ciemā ar pārkārtošās sociālajās sfērā viss vēl nebūt nav kārtībā.

Lilija LAUCE

IEVĒROT KONKRĒTO SITUĀCIJU

Ar kolhoza «Ilzene» valdes priekšsēdētāju Andri Apeniņi saruna jau pāšā sākumā ievirzījis interesantā gultnē. Pavism nesen viņš bija atgriezies no Austrālijas, kur viņam bija iespēja iepazīties ar lauksaimniecības nozares attīstību šajā zemē.

— Pašs pārliecīnājós, ko nozīmē būt īstām laimiekam, — viņš stāstīja. — Austrālijā es, piemēram, tikos ar cilvēku, kas viens pašs sekਮgi tiek galā ar fermu, kurā audzē 150 govis: pašs gatavo lopbarību, slauc, dzirdina un ēdina lopus.

Pie fermas ir 100 hektāri ganību, slaukšanas zāle. Starp citu, visa tehnika, kas tiek izmantota fermā, nebūt neatbilst visaugstākajiem pasaules standartiem. Loti līdzīgi mūsējiem ir slaukšanas aparāti, saldejāmās iekārtas pienākēs.

Un vēl viens piemērs. Ģimene, kurā ir divi cilvēki, bez papildu darba spēka iesaistīšanas apstrādā fermu — tūkstoš hektāriem zemes. Platībā tiek izmantota šādi: 300 hektāru sējumiem, bet pārējie ir ganības aitām. Tehnika, kas ir fermentu rīcībā, nebūt nav nekāda superklasīgā. Traktors, piemēram, izskatās gluži kā mūsu MTZ markas īstais brālis. Līdzīgi ir arī ar pārējām lauksaimniecības mašīnām.

Tātad augstās darba efektivitātes avoti meklējami darbarokās. Saimnieka apzinā, kas liek cilvēkiem ar sviedrīmiem vaīgā pūlēties no saules līdz saulei. Un loti pareizi tika runāts partijas XIX Vissavienības konferēcē, ka, lai izaudzinātu īstām laimieku, laukos plašāk ieviešamas kolektīvās darbuzņēmuma, tāpēc nomas darbuzņēmuma līguma atmaksājās atbalikušās saimniecībās.

Tomēr nedrīkst aizmirst arī to, ka aizraušās ar lauksaimniecības ražošanas organizācijas jauno metodu nebūt ne visos gadījumos ir ekonomiski pietiekami pamatoši. Mēs «Ilzene», piemēram, balstāmies uz intensīvu tehnoloģiju ieviešanu lauksaimnieku.

PIENA CUKURA CEHA ŠODIENA

Sā gada pirmajā pusē siera rūpniecīcas piena cukura cehā iesākti mehanizācijas darbi produkcijas ražošanas tehnoloģiskās līnijas beigu posmā. Paveiktais deva iespēju ievērojami paaugstināt darba ražīgumu, nosacīti izbrīvēt vairākus strādniekus. Tehnikas ražīga izmantošana un strādnieku apzinīga attieksme pret darbu dod iespēju kolektīvam ievē-

rojami pārsniegt plāna uzdevumus — turpat par 14 tonnām mēnesi, ražot vidēji 99 tonnas piena cukura. Dienāk tiek ietarēts maisošs līdz 5 tonnām šī vērtīgā produkta. Ziemās mēnesīs, kad rūpniecīca saņem mazāk piena, mazāk tiek ražots arī piena cukurs — 50 līdz 60 tonnas mēnesi.

Šeit nelielos daudzumos iegūst

arī sūkalas, ko izmanto maizes cepšanai, konditorejā, lopbarības konservēšanai.

Pēc skaitliskā sastāva šī ceha kolektīvs ir mazākais uzņēmumā — te strādā tikai sešpadsmit cilvēki. Toties veic lielu un atbilstīgu darbu. Tas kļūs vēl ražīgāks, kad būs pabeigta mehanizācija gan masas padeves uz kalti iecirkni, gan arī

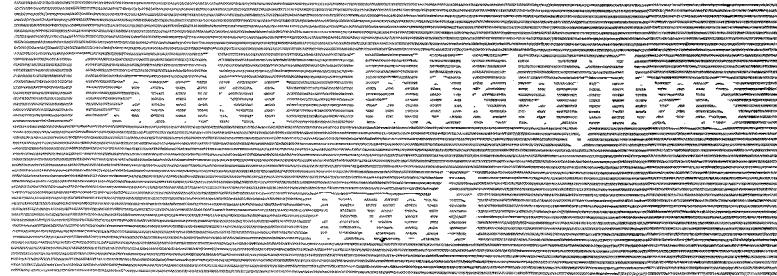
gala produkta fasēšanas un ietarēšanas iecirkni. Šie divi mezgli, tehnoloģiskās līnijā ir «šaurās vietas». Pašlaik otrajā stāvā pie atveres sēd noputējusi balta kā dzirnavnieks sieviete un ar veiklām roku kustībām, kas liecina par ilgu darbu, ievada masu kalte. Lejā, kur no caurules uz pieņemšanas galda iztek balta smalka miltu straužumite, atkal rosās citā sieviete: viņai jāpagūst ražojumu novadīt līdz papīra maisa atverei, raudzīties, lai nebūtu vairāk par noteikto svaru. Pati un citi palīgi šos maius krauj uz svariem, lai precīzi zinātu, cik iekšā produkta. Tad maiši jāaišūz un

niecības produkcijas ražošanā. Tātad esam ieinteresēti nevis sadrumstalot fondus un resursus, tās iznomājot, bet gan pilnībā izmantot jau nostabilizējušās darba organizācijas un apmaksas formas.

No tā izriet, ka par savu galveno uzdevumu sociālās attīstības jomā mēs uzskatām tāda centra veidošanu, kas atbilstu visām nepieciešamajām prasībām. Kaut arī vispārējās aizraušanas vilnis, šķiet, virzas gluži pretejā virzienā.

KOMANDĒJUMĀ PĒC PIEREDZES

«KĀ ES SAPROTU DZĪVOKĻU PROBLĒMU»

Kolhoza «Umārā» kantori mēs no-kļuvām apmēram četrās vidū. Valdes prieķsēdētājs Aleksandrs Juškins dažos vārdos raksturoja stāvokli, kāds izveidojis saimniecībā.

— Un tomēr pie mums ne gluži pareizi saprot dzīvokļu problēmu, — viņš piebilda. — Ko nozīmē izpildīt dzīvokļu programmu? Darba kolektīvā tas nozīmē, ka ikviens, kam tas nepieciešams, jāpiešķir atsevišķus dzīvokļus. Uzreiz pateikšu, ka dzīvokļu rindas mums nav arī pašlaik. To nem vērā plānošanas orgāni un neiedala fondus un limitus dzīvokļu celtniecībai. Domājū, ka būtu daudz pareizāk, ja, izstrādājot dzīvokļu programmu laukumā, orientētos nevis uz rindu, bet gan uz darba vietu daudzumu. Un arī uz zemi jāskatās nevis kā uz hektāriem, bet gan kā uz darba vietām.

Savlaik tas tika aizmiris, un rezultātā iznācis, ka uz 100 hektāriem intensīvi izmantojamas zemes kolhoza «Umārā» taqad sānāk tikai 9,6 strādājošie. Viszemākais rādītājs Alūksnes rajonā. Turklat piedevām vēl izveidojusies visai paradoxāla situācija, tāts apburtais loks. Tādēļ, lai uz laukumiem atgrieztos jaunatne, vajag daudz celt dzīvokļus. Bet intensīvi celtniecībai jaunas rokas vajadzīgas jau šodien. Un ne tikai rokas, vajadzīga arī nauda. «Umārā» ir grūti gan ar vienu, gan ar otru. Kaut arī rādītāju ziņā saimniecība pavisam bēdīgi neizskatās, tomēr «maks» plāns. Par to nav ko brīnīties. Vairāk nekā 60 procenti «Umārā» ir augkopības nozares produkcija. Taču celt tik un tā vajag. Jau šoruden seši jaunie mehanizatoru atgriežas mājās no dienesta ar-mijā.

Mūs pašākami pārsteidza centra ciemats. Uzkopī zālāji, visur tīriņi. Nav jauna, taču labi izremontēta ir astongadīgā skola, kas domāta 200 audzēkniem. Blakus atrodas nesen celtis angārs. Kā noskaidrojās, tas paredzēts sporta zālei. Dažas liekas sekcijas, un parasta saimnieciska būve pārvērtusies gandrīz vai standartveida 37x17 metru lielā sportam domātā celtnē. Blakus tiek būvētas telpas ģerbtuvēm, sauna, krievu pirtīj, dušām, nelielai viesnīcai un vasaras pionieri nometnei. Vispār — vesels sporta komplekss. Interesanta pierede!

— Vienīgais iedarbīgais veselīga dzīvesveida iedibināšanas līdzeklis, — prieķsēdētājs atzīmēja. — Un arī jaunatnei dzīve kļūst interesantāka.

Netālu no sporta zāles izvietotas Līvānos ražotās viendzīvokļu mājas. Izrādās, ka tās visas tika montētas vienlaicīgi, kad risinājās tradicionālās specifikātēto pārvietojamo mehanizēto kolonnu profesionālās sacensības.

— Interesanti ir tas, kā dzīvokļu programmas izstrādāšana traucē cieņam attīstīties tālāk, — prieķsēdētājs teica. — Jo ciemata komunikāciju sistēmas, katru mājas un to desmit namiju celtniecībā, kuri atrodas jūsu priekšā, ieguldīti vairāk nekā divi miljoni rubļu. Un pagaidām ar šiem diviem miljoniem rubļu esmu spējis nodrošināt mājokli tikai 10 gimenēm. Protams, viss tika darīts, reķinoties ar perspektīvu, taču tieši perspektīvas nu ir pietrūcis. Vairāki mēģinājumi «izdabūt cauri» 27 dzīvokļu nama būvi pagaidām bijuši bez rezultātiem. Jo plānošanas orgāni nem vērā to, ka pašreiz mums vēl nav dzīvokļu rindas, par ko es jau sašūt iepriekš.

— Jūs, Aleksandr, dažu pēdējo gadu laikā esat pratis gūt ievērojamās pozitīvās izmaiņas dzīvokļu un sociālo un kultūras vajadzībām celto ēku būvē. Bet kas jums šķiet traucēklis šajā darbā? — nespējam atturēties no šāda jautājuma.

— Vispirmām kārtām vajadzētu beigt kaitīgo praksi, ka par projekta un tāmes dokumentāciju tiek maksāta afkarība no objekta tāmes vērtības. Tieši tas mudina projektētājus iekļaut projektiās dārgus materiālus un konstrukcijas. Nu, un vēl kavē visai republikai kopīgā būvmateriālu problēma. Tagad droši vien nav vajadzības slēpt, ka daudz kas kolhoza «Umārā» tiek celti zem kapitāla remonta karoga. Tādā visas rūpes par būvmateriālu sagādi gulst uz pāšas saimniecības pleciem.

Pieredes braucienā Alūksnes rajona saimniecībās mēs maz ko varējām tieši pārņemti agrofirmas rīcības arsenālā, jo mūsu saimniecības attīstības pakāpe jau ir krietiņi augstāka. Tomēr redzētais var lietē noderēt dajai Preiļu rajona kolhozu, kuriem ir ko mācīties no «Umāras» un «Ilzene» meklējumiem. Pieredes adrese nu ir zināma, un mums izdevās tikties ar interesantiem, neordināri domājošiem cilvēkiem.

V. ALEKSEJEVS

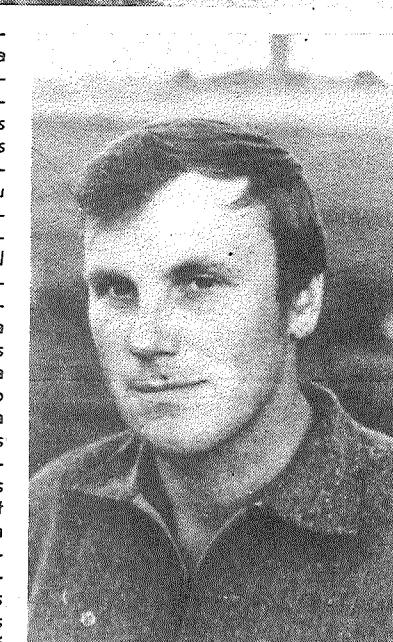
Bronislavu Leizānu šī ideja aplēdoja jau tad, kad viņš kļuva par kolhoza prieķsēdētāju un saimniecības augstākajā kalnā pie Dravniekiem ieraudzīja vēja dzirnavas ar vienu saglabājušos spārnu. Tās te uzceļtas gadsimta sākumā, mājušas preti vējiem ar savu spārnu rokām, akmens rūkdams malis mainīja. Darbu tās darīja arī kolhoza pirmajās dienās, kad vēl ļaudis nepazina DKU. Tikai nevienam nebija drosmes atjaunot nolauzto spārnu, un likt pie darba vēju. Mūsu lauku mehanizācijas ēras sākumā dzirnavām piejūda dzīzelmotoru — tas grieza smago akmeni. Bronislavs Leizāns te atrada vēl saglabājušos iekārtu. Izpētījis visu no pirmā līdz pašam piektajam stāvam, kur atrodas rāts dzirnavu galvas iegriešanai pret vēju, viņš bija nolēmis: visam jābūt kā pirmsākumos, pat dzirnavnieka mājai. Lai arī dzirnavas graudus nemals, tomēr tām jāatrodas savā pirmatnējā skāstumā. Viens no stāvam, kas ir lielākais, lai noder par kafejnīciņu jaunatnei. Afnāks paskatīties uz senajiem darbā rīkiem — eksponātiem, kuri savākti aplaimes sādžās un biji galvenie zemnieku rīcībā, lai dzirnavu akmens rūkoņa nomierināti un spārnu ūku mūzikas pavadijumā pamalko kafiju...

Tātā līdz idejas īstenošanai nebija ar roku izsniedzams. Jādabū vecie rasējumi un jaunās saskapinošas. Bet galvenais — cilvēki, kas uzņemtos restaurāciju. Tiem jābūt lieliskiem namdaru un galējiem amatu skrupulozīlem projekta ieceri pilnītajiem un māksliniekiem dvēselēs, turklāt arī bezbalīgiem, jo jāstrādā liela augstumā. Tādu saimniecību nebūt, un prieķsēdētājam nācas atrast jaunu uzņēmīgu pulsi, pierūnāt viņu apgūt speciālisti, pagaidīt, kamēr iemācis, atgriežas mājās, pārbauda sevi praktiskajā darbā.

Plašas apkaimes iedzīvotājiem par lielu izbrīnu šīs vasaras sākumā pie vecajām dzirnavām ieraudās entuziasti ar Gunāru Boltaiša vadībā. Vispirms viņi visu pamatīgi un lietpratīgi izpētīja, saskaņoja ar projektu, kurš vecos laikos izpildīts uz audeklam uzlīmēta papīra. Podskočīja kalns (tāds bijis pirmajam dzirnavniekam uzvārds) ar dzirnavām redzams tālu. Diendienā ar bežām uz to noraugās māmuļa Krištofu sādžā pie meža pamalē, kur stāv viņu dzīmītā māja, kur sākta būvēt jauna — lielāka un modernāka: vai dēlam viss kārtībā? Tādas jau ir māmuļas: dzīvo mūžīgos uztraukumos, un prieķa, kad dēls pārnāk vakarā bez skabargas pirkstā.

Viņš vēl jauns, bet strādā ar veca vīra pamatīgumu. Un lielisks meistars — galndieks būdams, pašs uztāstījis traktoru, tās ir, pašgājujēju motobloku lemontējis paša gatavotajā rāmī, kam pierīkoti traktora riteņi, kopā ar tēvu būvē jaunu māju. Daudz sameistarojis, lai arī Cēsu 4. profesionālā tehniskā vidusskola beigta tikai pirms sešiem gadiem.

Gunāram ar šīm dzirnavām salīstības bērniņas atminas: tēvs te strādāja par mehāniķi. Darba bija daudz un bieži palika arī pa nakti, kopā — arī viņš. No tiem laikiem māmuļa paradusi lūkoties uz tālo kalnu, kur kā pirksts paceljas dzirnavu stāvs. Viņai no šejienes nav redzams, kur tur dara dēls ar draugu un darba biedru Gunāru Gudļevski, gados par viņiem.

Bet tie, kas dzīvo tuvāk kalnam, uz kura satiekas deviņi vēji, redzēja, kā uztaisīja un uzcēla augšā jaunos spārnu, kā noplēsa veco un uzlikā jaunu jumtu dzirnavu galvai, piesūcināja to ar antisepiku un eļļu, uzstādīja vēja rādītāju ar restaurācijas sākuma gadu skalīti. Dzirnavu augstums līdz šai cepurei ir 14 metri, bet kopā ar spārnu galu, kurš pacelts uz augšu — visi 25 metri. Jaunie spārni par diviem metriem īsāki, nekā bija pirmsākumā, jo tiem vairs nebūs praktiskās vajadzības. Iesākuši plēst nost dēlišus sienu apšūvumiem — tie novēcojuši, nomeinījuši ieturējušos karkasa baļķus. Strādā nestiebzīgi, tā, lai viņu darbs pārdrīvotu ne tikai šī, bet arī nākamā gadsimta mijū. Pašā augšā, kā tas bija, atstāj lodzīpus — no turienes atklājas lielisks skats uz laukiem un mežiem tālu pāri saimniecības robežām. Jaunās saliek arī grīdas, tikai iekārtas paliek vecā, pielabota, uzposta. Apakšējā stāvā, kas ir no akmeņu mūrējuma, būs muzeja telpas. Tā vajadzībā pēc vecajiem rasējumiem un zīmējumiem domā no jauna uzceļt arī dzirnavnieka māju, uzbūvēt telpas, kur palikt pašiem un atstāt automašīnas tālajiem ciešīmiem.

Kāds nostāsts vēsta, ka šīs dzirnavas divus gadus cēluši astoni meistari no gubernās centra Viļebkas, Gunārs Boltaišs ar saviem diviem palīgiem domā tikt galā strādā. Viņa darbs te būs piemiņa tēva darbam, kurš pašmācības celā apguva prasmi vadīt traktoru, izdarīt tā remontus, bija pirmsākumi, kur māla ne vien militus, bet arī putraim spēkiem gandrīz līdz pat 1967. gadam.

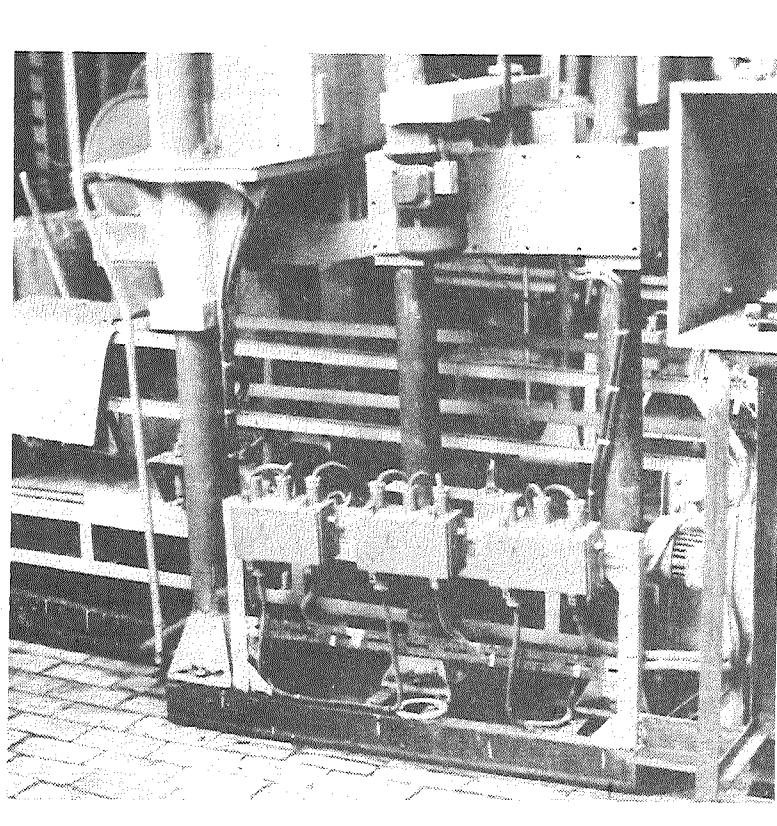
Antons RĀNCĀNS

ATTĒLOS: piena cukura ceha vecākā meistare Terēza Nevedomska apspriežas ar strādniecēm masas žāvētājām Evi Nečajevu un Elijabeti Bondarenko; jaunās iecirkņi gaļavā produkcijā pagaidām vēl ar rokām jāpilda maisos; fragmenti no uzstādamās iekārtas, kas stāsies strādnieču vietā, izpildīt visas viņu funkcijas.

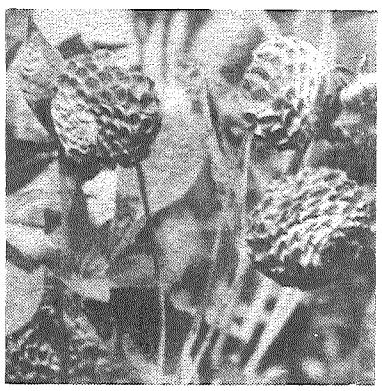
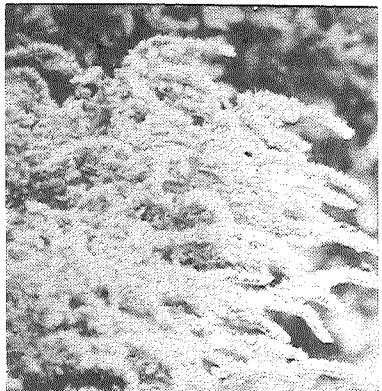
UN PERSPEKTĪVA

jāaizgādā uz noliktavu.

Visu to var ne tikai mehanizēt, bet arī automatizēt, paslēpt vienā slēgtā sistēmā līdz pat maisu nogādāšanai noliktavā. Tieši šīs darbs arī uzsākts. Abos tehnoloģiskās līnijas posmos, kuriem pieskārāmies, gatavojas vietu ieņemt mažānas un mehāniķi, kas izgatavoti Doneckā. Montē Kijevas institūta speciālistu vadībā. Tuvākajā nākošām arī sēt, tāpat kā visā uzņēmumā, darba procesi noritēs slēgtā režīmā, strādniekiem būs tikai jāraugās, lai visi mezgli darbojas saskanoti. Šīs iecirknis siera rūpītā ir arī vienīgais, kur paaugstināts troksnis, cilvēki nevar iztikt bez skāpu slāpetājiem uz ausīm. Jaunajā režīmā daudzi no tiem, kas te rosās tagad, varēs pāriet uz miegākiem darba apstākļiem.

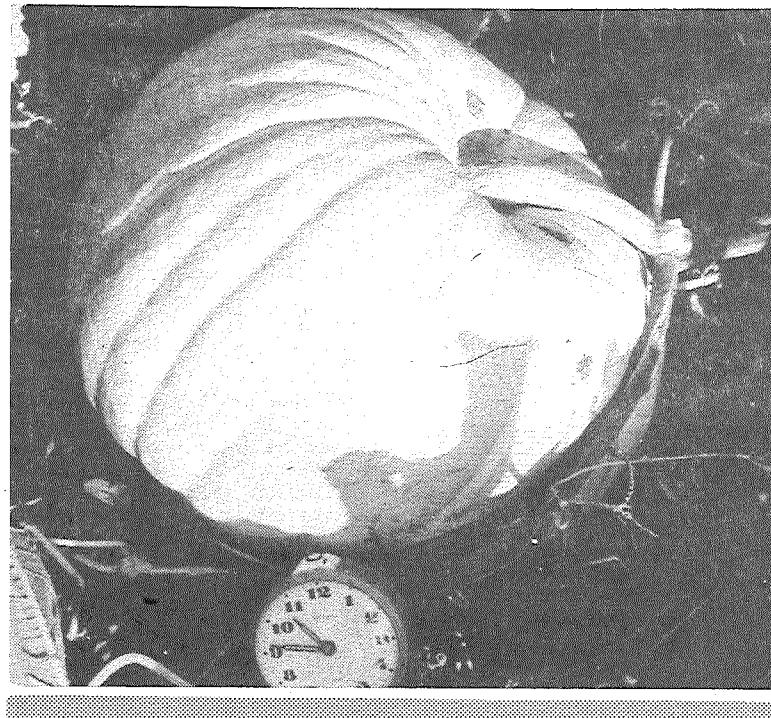
Ziedi mazdārziņā

Uz pusētāra zemes, ja laukos dzīvojošai un strādājošai ģimenei ir pilns dārzs, bet bieži vien arī uz ceturtdaļhektāra platības cilvēki iemācījušies darīt brīnumus. Kāram gribas, lai pie mājas ir augļu dārzs, dekoratīvi koki, savs gabals jāstāvē kartupeļiem un strēmele mežiem, lai būtu graudi vistām, taču arī pēc visa tā pāri palikšajā pleķīt atrod vietu puķu dobes. Ir tādas mājas, kur pie sienām, gar pagalma ceļiniem, saimniecības ēkām puķes zied no agrā pavasara līdz vēlam rudenim. Plaši izplatīts atzinums, ka ziediem pie mājām ir joti liela jēga — izciļa dekoratīvi arhitektoniska, higiēniski praktiska un audzinoši estētiska. Kādreiz ne bez pamata spreda: ja pie mājām daudz krāšņu ziedu, tad tur dzīvo jaujas, čaklas un skaistās līgavas. Vasaras nogalē un rudens sākumā tiek rīkotas krāšņas ziedu izstādes, kur savu māku rāda izcilu puķkopēji. Laikam gan citur nav tik daudz slavenu šo krāšnumaugu audzētāju, kā mūsu republikā — zinātnieki un praktiķi. / V. Nesala, A. Orehovs, S. Ļeviņa, V. Amatneice, K. Rukš un daudzi citi.

Liela ir asteru dažādība, vairāk par 200 sugām krizantēmu, turpat 300 neliku, ap 60 sugām floku, 40 peoniju, 130 zeltslofīnu, 18 dāļiju. Visā pasaulē reģistrēts vairāk par 7000 glādiolu šķirņu. Visiem pazīstamo rožu ķinti ir 400 sugas. Uz vasaras un rudens robežas zied arī daudz citu krāšņu puķu.

Kāram, paši vīsmazākajam ziedinam, vajadzīgs veltīt daudz darba, praktisko iemānu, zināšanu, lai tas savā laikā priečētu sfāditāju un katru, kas to redz krāšni izplaukušu. To šobrid ne katrs spēj atlauties, diemžēl, arī daudz jauno ģimeni. Dzīvo skaistās mājās, lai arī tās nepieder pašiem, bet taču var audzēt savu koku, košumkrūmu, augļu koku, ogulāju, savu ziedu. Un cik tas ir bēdīgi, kad viens audzē un kopj puķes, bet cits tās pa nakti izrok un aiznes...

Uzticība aicinājumam

Nobeigums, sākums 1. lpp.

tīcīgo profesijai, kas tik pietieci atalgota?

Bet Valentīnai tas bijis bērnības sapņu piepildījums. Vēl tagad viņa mīļie aktieri, un uzzināju: Andrejs Mironovs un mūsu Lilita Ozoliņa. Bet mījēkā filma? Ak to tagad redzēts tik daudz, vai visas var pārlāpti. No jau rādītajām augusta repertuāra filmām visvairāk sāvīnojusi «1953. gada aukstā vasara».

Bet par Rīgas kinostudijas darbiem viņa nav sajūsmā. Rudeni

macīna! (Ja ģimenē ir septiņi bērni, tad viņi jau arī ir tā lielākā bagātība.) Tieši tolaik Vaļa izdomāja: pabeigšu Dravnieku skolu un mācītos par kinomehāniki, tad gāsi varēšu visas filmas noskaņīties!

Nu viņa pati ik vakarūs ir tā burve, kuras rokās vāra likt dzīvot kino brīnumam. Kinozālē pārsvārā sēz tādi paši pusaudži un jaunieši kā viņa savas lielās aizraušanas gados. Es pajautāju Valentīnai, kas tagad ir viņas mīļie aktieri, un uzzināju: Andrejs Mironovs un mūsu Lilita Ozoliņa. Bet mījēkā filma? Ak to tagad redzēts tik daudz, vai visas var pārlāpti. No jau rādītajām augusta repertuāra filmām visvairāk sāvīnojusi «1953. gada aukstā vasara».

Bet par Rīgas kinostudijas darbiem viņa nav sajūsmā. Rudeni

MILZENIS SAKNU DOBĒ

Šo ķirbi savā piemējas dārziņā izaudējusi mūsu laikraksts lasītāji no kolhoza «Dubna» Janīna un Pēteris Selgas, kuri dzīvo Kajvos. Arī citi dzeltenie ķirbji viņu dārziņā neko daudz neatpaliek, no katra ar zupu var pabarot visu sādžu un vēl paliks pāri. Kad viņi mūs palūdz no fotografēt savu caru, tradicionālā sērkociņu kābiņu, ko tādos gadījumos liek līdzās salīdzinājumam, izrādījās pārāk sīka. Cits lielāks priekšmets bija modinātājs, arī ne mazais, kurš tikšķēja uz galda. Pamēģinājām pacelt, bet ķirbis vienam pašam nebija atraujams no iesildītās vietas vagā.

Viņi audzē arī zaloš ķirbus, tie tāpat nav slinkojuši pa vašaru, pārauguši spaņu apjomus, taču līdzās dzelzenajam brālim ir tikai ceturtā daļa.

un ziemā, kad Riebiņu ciema stacionāro kinodemonstrēšanas punktu var sākt dēvēt lepnā vārdā par Rīgas Kino nama filiāli, apmēram reizi mēnesī ir Valentīnas sabiedriskais pienākums: demonstrēt jaunās filmas, ko rīdzinieki atsūtījuši Riebiņu publikai. Bet cik skopi šajās reizēs nākas izjust gandarījumu, ko parelam iepazīst katrs kinomehāniks: šodien esmu parādījis cilvēkiem īstu mākslas darbu!

Un tomēr viņi mēdz būt — šādi gandarījuma brīži, un tieši viņu dēļ Valentīna arī mīl savu profesiju. Tie neļauj noputēt ar pelēku pieraduma putekļiem viņas bērnu dienu spožajām sapnim — kino, neļauj nozēlot uzticību pieņākumam.

Marta AUSTRUMA

Attēlē: Valentīna Īndāne pirmajos darba gados.

DIVI VIEDOKLI

ROZĀLIJA KURME: «TIE TIK IR PUIKAS!»

—Nespēju noturēties sajūsmā, kad «Ventilators» parādīja šo jauko bildi. Tik mazini, bet tik pārdroši! Visi plikām galvām, pats mazākais pie stūres tik rāginau un smagai mašīnai, kura var nikoši nokratīt un tālu aizmest, bet šīs veikli izgrosās pa mazajiem ceļiniem un pelķēm, un biedrus pavīzina. No tāda dienās izaugi tās brāšulis! Mān tādi puikas, tās gan, jau krieti lielāki, patīk. Žēl, ka nevaru gaidīt, kad no šiem izaugi pārgalvji. Kā mūsu dienās trūkst tādu brašuļu! Esmu lasījusi grāmatās, kā gadīsīta sākumā, kad motocikli un mašīnas vēl nebija izgudroti, braši puiši varēja aulot mežonīga zirga mugurā, nogāzt gar zemi traku bulli! Kas no tagadējās jaunatnes izaug, kad līdz 14 gadiem tiem pat uz kārtīga velosipēda neļauj apšēsties, bet mo-pēdu drīkst saņemt dāvanā vēl pēc pāris gadiem, pie motocikla tiek pēc vidusskolas beigšanas.

Ventilators

BENEDIKTS KAULACIS:

«KAS ATBILDĒS?»

Tā ir liela pārdrošība, ja tās, aiziedams darbā, atstāj bez uzraudzības savu motociklu. Kas atbildēs, ja šie nepilngadīgie izdarīs avāriju? Vai tādam pušēlim pa spēkam novaldīt tik smagu motociklu, ar ko ne vienmēr var tikt gālā spēcīgs pieaudzis vīrs? Katrā avīzē un plakātā ugunsdzēsēji brīdina: neatstājiet spīcīkas bērniem pieejamās vietas, neļaujiet ar tām blēnoties. Neatstājiet kurošās krāsnis. Bet vai motocikls ir šķrūfigāks par spīku? Mazāk bīstams, ka to var atstāt rotālām nepilngadīgiem puišējiem?

Esmu sašutis par pieaugušo vieglprātību. Tas viss tācu ir briesmīg pretrūnā ar Ceļu satiksmes noteikumiem. Saskaņiet, cik tur pārkāpumu: nedeg tuvās gaismas lukturis, nerāda pagriezienu, neviņam galvā nav aizsargķiveres, nav dokumentu, jo kur lai šiem pusaudžiem tie būtu. Iespējams, ka arī motocikls nav tehniskā kārtībā.

Lai mani kādu grib uzskata kaimiņi un paziņas, es gan savam dēlam nedodu rokās tādu spēļļietu. Lai vēl aug, lai mācās, kad prāts ie-gūt vadītāja tiesības, tad lai brauc. Un es jau viņam motociklu nedāvānu dzīmšanas dienā — lai strādā kolhozā, pats krāj naudu un no-pērk. Redzēt, cik miljūn gādīgs tēvs esmu, cik laba vēlu savam mantiniekam. Bet Jaudis tomēr saka: Benediktam jau nav sirds, nav ieželi-nāms. Es savam mantiniekam nodrošinu veselus kaulus, veselas miesas, lai tās var iemājot vesels gars.

Man ir jautājuši: no kuriem rodas pārgalvīgie braucēji, kālab stārp jaunajiem tik bieži ir ava-rejušie, pat ar ļoti smagām sekām? Lūk, kur attīlē: tēva nenosukāti var sēsties skaustā sarežģītai mašīnai.

velā. Un liktenim labpatikās, lai viņa pirmo ieraudzītu tieši to, ko vajaga. Tātad, mīlestība no pirmā acu uzmetienā.

Viņai, dzimušai pilsētniecei, ļoti iepatikās, ka vīrs ir lauku meha-nizators. Tur jau tos kūtsmēslus var dabūt, un tupenis neaugus vis par apsmieku pupas lielumā.

Kāzas nosvinēja kā nākas. Bijā krāšņa mašīna ar gredzeniem uz motora pārvalka, vārākā desmiti cītu vieglā brauca noplakā, pā-sās beigās — divi autobusi «LAZ». Saglabādama savu patstāvību, Rozālija palika pie sava Kurmes uz-vārda. Tas tācu tik dižējīgi izklaujējās, bet, lai neapvainotu vīru, pieņēma arī viņa uzvārdu — Love. Ko-pā tas skanēja vēl brīnišķīgā: Rozālija Kurme-Love. Kā tas kūtināja sirdi, kad nosauca dzīmarts karstā vadītāja. Todien viņa jau pie-cus pārus bija salaujāsi, visiem teikdama vienu un to pašu, tamēl nogurusi. Bet pat viņa tā kā atzirga, izrunājot tik glāstošo, plūsto-šo: Rozālija Kurme — Love...

Pēc kāzām Rozālija iestājās vācu valodas kursos, jo bija dzirdējusi, ka modē nākusi divvalodība. Rosa — roze, lieb — milj, Kur — ārstēšanās, Meer — jūra, Love — lauvu. Kopā saliekot, tas nozīmē: Roze, kurai jūra mīlestības un var vest pie prāta jebkuru lauvu.

ROZĀLIJAS KĀZAS

Tas bija otrajā dienā pēc tam, kad kļuva zināms: nez kādi laundari Preiļos vairākos mazdārziņos pa nakni izrakusi skaistākos kartupeļus un aiznesuši vai aizveduši. Vārdu sakot — nozagūsi. Ne pa jokam nobijušies, arī Rozālija steidzās uz savu apsaimniekojamā galbu. Jau iztālēm manīja: dārziņš iz-kāsās. Bet, pienākam tuvāk, redzēja — kartupeļi izrakti gan, bet stāv kaudzītē. Kaimiņiem bijuši lieli un tīri, bet viņas sen nemēšotā gabalinā tādi vien mežābolīšu lielumā.

Noskuma tad Rozālija, noritināja

turpat vāgā gaužu asaru: viento-ļas sievietes bagātība pat zagli

nespēj iekārdināt. Un nolēma:

darīs galu šai nīkšanai! Tūlīt pat

stingriem soļiem aizgāja līdz

avīžu kioskam, nopirkā reklāmas

pielikumu. Atvīrtījusies no lodzīja,

lai netraucētu cītem, tūlīt vēra

veselus kaulus, veselas miesas, lai

tās var iemājot vesels gars.

Padomus, kas bieži redzami pla-

kātos: «Vadītājs, pa ceļam panem

kravu», spoži likuši lietā rajona

pāterētāju biedrību savienības

konditorejas ceļa darbinieki —

aizveduši atkritumus, ar to pašu

mašīnu atceļā izvadā kulinārijas

izstrādājumus.

Skumstam kopā ar darba biedru Pēteri Rožānu, uz mūžu šķiroties no TĒVA, un izsakām dziļu līdz-jūtību.

Agrofirmas «Krasnij Oktjabrj»

administrācija un sabiedriskās

organizācijas

Redaktors A. RĀNCĀNS

LĪDZJŪTĪBA

Iespēj Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poli-

grāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Dau-

gavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespied-

loksne.

JAUNAIS
CĒLŠ

Laikraksts «Jaunais Cēlš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Foto-salikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņi, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefons — redaktoram un nodalai vadītājiem — 56732

Met. Pasūt. 1220 5405

Iespēj Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poli-

grāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Dau-

gavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespied-

loksne.